

[Korsgaard.]

denne Rabat for derigennem at faa Fragten, kan det jo med en Begrundelse som den, jeg tidligere har givet, overmaade vel være en forstandig Handling at give denne Rabat. Jeg henstiller, at den højtærede Minister, hvad enten det nu bliver her eller i et særligt Udvalg, giver Oplysninger om, hvorledes dette Forhold har udviklet sig.

Alt i alt maa jeg altsaa sige, at de Midler, jeg kan anvise, er ikke betydelige, men der kan jo ingen Tvivl være om, at det Underskud, vi har, er overmaade betydeligt. Den højtærede Finansminister har jo ogsaa nævnt dette Forhold, da han forelagde Finansloven. Jeg kan da ikke se rettere end, at vi her virkelig staar overfor et Problem, som man ikke kan feje til Side ved at sige: Det maa nu gaa, som det kan, og vi lader det rulle videre, vi lader Millionerne rulle, thi det er jo ikke sikkert, at det er en fornøftig Maade at lade Millionerne rulle paa. Jeg spørger derfor den højtærede Minister, om han ikke indenfor Statsbaneadministrationen har nedsat et, om jeg saa maa sige særligt Udvalg, som arbejder med dette Forhold. Jeg har i en Avisartikel slaaet til Lyd for, at man raadførte sig med en fremmed Ekspert, men jeg er jo ikke i Tvivl om, at det er den Slags Ting, som Embedsmændene i en Etat nødig gaar med til, jeg forstaar ganske vist ikke hvorfor, for jeg maa jo gaa ud fra, at de paagældende er overbevist om, at Virksomheden ikke kan drives synderligt bedre, end den bliver drevet, og naar nu Befolkningen paa den anden Side synes, at det koster for meget, synes jeg, det vilde være saare heldigt for Statsbaneledelsen — ligesom det altid er heldigt for en Forretning, der gør Forsøg paa at drives rigtigt, at have den bedst mulige Revision — gennem autoritative Udtalelser fra en eller anden, vel snarest en Svensker, at faa Bekræftelse paa, at Statsbanerne, saaledes som Forholdene nu en Gang er i Danmark, ikke kan antages at kunne drives bedre, end de bliver drevet. Jeg henstiller dette Spørgsmaal til velvillig Overvejelse; jeg maa paa Forhaand sige, at jeg tror ikke saa forfærdelig meget paa, at mit Ønske vil blive imødekommet, men vi faar nu at høre, hvad den højtærede Minister har at sige dertil.

Tager vi nu Statsbanernes økonomiske Resultat som en Helhed, da er Underskuddet rundt regnet 30 Mill. Kr. og har, kan man vel sige, i de sidste 3 Aar været rundt regnet 30 Mill. Kr.; jeg vil hellere sige det saadan: har været 30 Millioner i Regnskabsaaret

1929—30, vil blive det i indeværende Aar og højst sandsynligt ogsaa vil blive det i 1931—32, og saa maa jeg da have Lov til at pege paa, at naar Tallene 1929—30, 1930—31 og 1931—32 sammenstilles, maa man ikke glemme, at Statsbanernes Anlægskapital regnskabsmæssigt er nedskrevet med 40 Mill. Kr., saaledes at til en Udgift i 1929—30 paa 30 Mill. Kr. skulde svære en Udgift, naar alt andet var lige, i 1931—32 paa 28 Mill. Kr. Da Udgiften nu altsaa i hvert Fald ikke synes at være nedadgaaende, betyder det faktisk en Forværrelse paa 2 Mill. Kr., og, som sagt, jeg har den Tro, at Sandsynligheden mere taler for, at det vil blive værre, end at det vil blive bedre. Bilernes Konkurrence maa antages at blive værre, og hele Kalenderaaret 1929 maa sikkert siges at have været et godt Erhvervsaar.

Jeg maa i øvrigt have Lov til at give Udtryk for stor Tilfredshed med, at det siddende Ministerium, altsaa specielt den højtærede Minister for offentlige Arbejder, giver Tal, som man i hvert Fald har Lov til at haabe paa kan holde. Jeg maa paa det bestemteste hævde, at det, der skete her i Venstres Periode, var overmaade lidt tiltalende, og det forbavser mig saa meget mere, at det kunde ske, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, ganske imod hvad jeg mener er rigtigt, vil hævde, at Ministeriet er henvist til at bygge det kommende Aar paa det foregaaende Aar, naar der er Tale om Skatter, og jeg kan derfor ikke forstaa, at man ikke paa lignende Maade skulde været bundet, hvor det drejer sig om Statsbanerne, og det saa meget mere, som den Linie, Statsbanerne hidtil havde vist, praktisk talt ustandselig økonomisk set havde været nedadgaaende. Paa dette Punkt maa jeg altsaa yde Ministeren for offentlige Arbejder min absolutte Anerkendelse. Som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard tror jeg jo knap paa, at Tallene kan holde. Jeg mener at have en vis Ret til at fremsætte en saadan Paastand, men naar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard fremsætter en lignende, kan jeg ikke undlade at sige, at det virker en Smule komisk paa mig, for naar det ærede Medlems Ministerium paa det Tidspunkt, hvor det selv havde Herredømmet med Hensyn til, hvilke Tal det vilde have paa Finansloven, havde et Syn paa Sagen, der var langt, langt gunstigere end Statsbanernes Ledelses, kan jeg ikke godt tage det helt alvorligt, at man nu pludselig, efter at der er et andet Ministerium, faar et Syn paa Sagen, der er langt, langt ringere end Statsbanernes Administra-